

τοῦ Συνεδρίου, ὅπως αὐτὸ πρῶτον ἐκφράσῃ εὐχὴν ἵνα μετριώτερα τοῦ λοιποῦ ἡ χρῆσις αὐτῶν γίνεσθαι.

Εἰς ταῦτα ὁ κ. **Καλαμῶν** κ. **Ἀλμπανάκης**, ἀπαντῶν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ θέσεως, λέγει, ὅτι πρὸς τιμὴν τῆς ἐν Ἑλλάδι ἱατρικῆς, δύναται νὰ βεβαιώσῃ ὅτι οὐδαμοῦ ταύτης γίνεται κατάχρησις τῶν ἀλκαλοειδῶν, οὐδ' αὐτῆς τῆς κινίνης, ὥστε οὐδόλως ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ εἶνε γνωστὰ τὰ ἐκ τῆς χρονίας δηλητηριάσεως διὰ τῶν ἀλκαλοειδῶν φαινόμενα ἢ νοσήματα. Ἄν ὅμως ὁ κ. Ζίφος ἐπιμέλῃ εἰς τὴν ἑαυτοῦ πρότασιν, νομίζει ὅτι τὸ Συνεδριον, οὐδεμίαν θὰ εὕρισκε δυσκολίαν, ὅπως ποιήσῃται εὐχὴν ὑπὲρ τῆς μετριάσεως τῆς κακῆς χρήσεως τῶν ἀλκαλοειδῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Μετὰ τοῦτον ὁ κ. **Γαλδάνης**, ἀσυχολούμενος τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς χρήσεως τῆς μορφίνης, νομίζει ὅτι δὲν εἶνε δίκαιον νὰ παραιτηθῇ ἡ ἱατρικὴ τῆς χρήσεως ταύτης, διότι ἐνίοτε προκαλεῖ δηλητηριάσιν. Συμφωνεῖ ὅμως ὅτι ἐν περιπτώσεσι τισὶ καλὸν θὰ ἦτο μετριώτερον αὐτῇ νὰ ἐχρῶντο οἱ ἱατροί. Καὶ φρονεῖ τὰ ἀνωτέρω, πιστεύων ὅτι ἂν ὁ μορφινισμὸς αὕξη, τοῦτο μόνον, ὡς καὶ ὁ κ. Στεκούλης παρετήρησεν, εἰς τὰς μεγάλας πόλεις συμβαίνει, ὅπου ἐνεκα τοῦ δυσκόλου τῶν βιωτικῶν συνθηκῶν, καὶ τῆς ἀκαταπαύστου πρὸς ζωὴν πάλης, τὸ νευρικὸν σύστημα μεγάλως παθαίνεται. Δὲν πιστεύει δὲ ὅτι εἰς πάντα ὀργανισμόν δύναται καὶ ἡ κατάχρησις τῆς μορφίνης νὰ φέρῃ μορφινισμόν· ἀλλὰ φέρεται νὰ παραδεχθῇ ὅτι, ὅπως παρὰ τοῖς πάσχουσιν δι' οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν δηλητηριάσιν, εὐρέθῃ ὅτι κατάγονται ἐκ πασχόντων τὸν ἐγκέφαλον, καὶ παρὰ τοῖς μορφινισταῖς παρομοία τις αἰτία προδιαθέτει τὸν ὀργανισμόν. — Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν πρότασιν τοῦ κ. Ζίφου, νομίζει ὅτι ἡ ὑποβολὴ αὐτῆς εἶνε ὀλίγον κατὰ τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, ἥτις δύναται νὰ καυχᾶται ὅτι ἀπεσκορράκισε τὴν σωρείαν ἐκείνην τῶν μαλαχῶν καὶ τῶν βοτάνων, εὐθὺς ὡς ἀνεκάλυψεν, ἐξήγαγε καὶ ἐχρησιμοποίησε τὰ ἀλκαλοειδῆ, ἅτινα κατέστησαν αὐτὴν ἥττον μὲν ἀγυρτικὴν, ἐπὶ μᾶλλον δὲ ἐπιστήμην.

Τῆς συζητήσεως ταύτης ληξάσης καὶ τοῦ κ. Ζίφου ἀποσύραντος τὴν πρότασιν αὐτοῦ, ὁ κ. Πρόεδρος δίδει τὸν λόγον εἰς τὸν ἐκ Καΐρου κ. **Πίσσαν**. Καὶ οὗτος, ἄλλη προσωπικότης ἐξ ἐκείνων αἰτινες ἐτίμησαν τὸ Συνεδριον τῶν Ἑλλήνων ἱατρῶν, διακεκριμένος τούς τε τρόπους καὶ τὸ ἦθος, φέρων πρόσωπον ἐπιβόλλον καὶ ἐμπνέον πίστιν καὶ σεβασμόν, ἀνῆλθεν ἡρεμὸς τὸ βῆμα, ὡς ἄνθρωπος γνωρίζων ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θὰ σαγηνεύσῃ τὸ ἑαυτοῦ ἀκροατήριον. Καὶ πράγματι ἡ διατριβὴ αὐτοῦ, ἣν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ μετριοφρόνως πάνυ ἐπωνόμασεν, οὐχὶ περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ, ἀλλὰ, «περὶ τῶν ἐν Καΐρῳ νοσημάτων», καὶ περ περικοπεῖσα πανταχόθεν, καὶ περ ἐν περιλήψεσιν ἀναγνωσθεῖσα, ἐφάνη ὅτι εἶνε ἔργον, ὅπερ βεβαίως ἐρχόμενον εἰς τὴν δημοσιότητα, θὰ κατατάξῃ τὸν συγγραφέα αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἐπισημοτέρων περὶ τῶν νοσημάτων τῶν θερμῶν κλιμάτων γραψάντων. Καὶ πράγματι, μετὰ βραχείαν περιγραφὴν τοῦ τόπου περὶ οὗ πρόκειται, ἀρχεται τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐν αὐτῷ συνηθεστέρων νοσημάτων. Καὶ ἐπὶ μὲν τῶν οὐχὶ συχνῶν νοσημάτων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων αἱ βρογχίτιδες σπάνια καὶ ταχέως θεραπεύονται· ἡ κοκκίτις σποραδικὴ μόνον· αἱ πνευμονίαι καὶ πλευρίτιδες ἐκτακτοί, καὶ εἰς ἕκασιν

συνηθέστερον ἐρχόμεναι. Ἡ κεγχροειδὴς πυματίωσις μόνον παρὰ τοῖς ἰθαγενέσι φαίνεται ὡς φαινόμενον· τέλος ἡ φθίσις οὐχὶ πάνυ συνηθῆς, ἴσως διὰ τὴν ἡσυχίαν τοῦ κλίματος καὶ τὴν δίκαιαν τῶν ἀνθρώπων. Τὰ ἐκ τῶν κυκλοφορικῶν ὀργάνων νοσήματα οὐδὲν τὸ ἐκτακτον. Τὰ ἐκ τῶν ὀργάνων τῆς πέψεως συνηθέστερα, καὶ ἐκ τούτων ἐντερικαὶ παθήσεις, καὶ ποτε αἱ τοῦ στομάχου καταρρώδεις διὰ τὴν κακὴν τροφὴν τῶν κατοίκων καὶ τοῦ θάλαπους· ὁμοίως ἐκ τῶν παρασιτικῶν τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος ἡ ταινία εὐρητὰ καὶ παρὰ τοῖς εὐρωπαίοις, μόνον δ' αἱ ἄσκαριδες παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς. Τὰ ν. τοῦ ἥπατος συχνότερα εἰς τὴν ἄνω Αἰγύπτου, δὲν εἶνε πολὺ γνωστὰ ἐν τῇ κάτω. Ὁ ἑκτερος παρετηρήθη ἐνίοτε εἰς ἐπιδημίας· συχναὶ αἱ ὑπεραιμῖαι τοῦ ἥπατος· ὁμοίως καὶ ἡ πυογόγος ἥπατιτις. Ἀπὸ τῆς κύστεως αἱματουρία· διὰ νεοπτασίας ἢ συνηθέστερον ὡς ἐκ τοῦ διστόμου αἰμοβίου. Ἀπὸ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων παρεγκλήσεις τῆς μήτρας καὶ σπερματορροαί. Ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου ἀποπληξίαι· αἱ μηνιγγίτιδες, ἥτε ἀπλῆ καὶ ἡ ἐγκεφαλονωτιαία, σπανιώτατα. Αἱ νευρώσεις συνηθέστεραι. Ἀπὸ τοῦ δέρματος, ἐσφραγτίσεις καὶ ψώρα καὶ ἐκζεμα καὶ ἐν γένει πολλὰ. — Σπάνιοι οἱ ῥευματισμοὶ οἱ ἀρθριτικοί, συνηθῆς οἱ τῶν μυῶν. Τὰ λοιμώδη νοσήματα σχετικῶς σπάνια καὶ καλοῦνται. Τέλος ἡ δυσεντερία μετὰ τῆς Αἰγυπτιακῆς ὀφθαλμίας εἶνε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ τόπου νοσήματα. — Ὁ κ. Πίσσας τελευτᾷ τὴν διατριβὴν αὐτοῦ παρατηρῶν ὅτι ὁ Νεῖλος εἶνε καὶ διὰ τὸ Καΐρον ὁ δοτὴρ παντός καλοῦ καὶ παντός κακοῦ.

Μετὰ τοῦτο λύεται ἡ συνεδρίασις περὶ ὥραν 12 1/2.

?

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Περὶ βρογχῆς καὶ δὲν συμμαζεῖται. — Ὁ Σουρῆς παληανθρωπότερος τοῦ Παληανθρώπου. — Ἐρας ῥτόκτωρ ἐν' ἀφ'έρτσια. — Ἀζάπειοι σκότος ἐν εἵδει φωτός. — Πρώτη συνεδρίασις τοῦ ἱατρικοῦ συνεδρίου. — Τροικίθρες. — Στραβομὲς ῥτέ! — Φωταψία. — Ἐρα μεσοφόρι. — Ἀρχαιολογίας τὸ ἀράγνωσμα. — Φοῦρκα μουσικάρτιδων. — Ξυλοφόρτωμα κατὰ λάθος. — Μία γυναικα στήν ἀγκάλη μου, χωρὶς τὰ θέλω καὶ χωρὶς τὰ θέλη. — Ἐρας Κομπογιαννίτης κατ' ἄλλον. — Φόνος Πύρλα. — Μπίρα γιὰ ξεθύμαμα.

Κύριε Γαβριηλίδη, ἄλλοτε σὰς παρακαλῶ νὰ ἦσθε ὀλιγον προσεκτικὸς, καὶ νὰ μὴ βάλλῃς τοὺς τρελλοὺς νὰ βγάλουν τὸ φεῖδι ἀπὸ τὴν τρύπα. Μάλιστα! Δὲν μοῦ λέτε, τί σὰς χρεωστοῦσα νὰ μὲ στείλετε στὴν Ἀκρόπολι προχθές; Καὶ γιατί ἐγὼ πάλι νὰ βρεθῶ τόσον μπόσικος νὰ πάγω; Ἰδοὺ, κύριε, τὸ μαρτυρολόγιόν μου. Ἐφαγα ἐπὶ ποδός, ἐνῶ σὺ ἔφαγες καθήμενος, τοῦθ' ὅπερ εἶνε μία μεγάλη διαφορά. Καίτοι ἡ μπουκάλα μὲ τὸ κρασί μούκαμε ἐργολαβία ἐπὶ τῆς τραπέζης ἱσταμένη μ' ὅλο της τὸ νάζι, οὐδὲν ἐδέχθη φίλημα τὸ βδελυρόν της στόμα παρὰ τοῦ ἀγνοῦ οἴνου ἰδικοῦ μου στόματος.

Ἐξέρχομαι καὶ ὑπάγω πρὸς τὸν Σουρῆν, καὶ οὐ τὸν Σουρῆν εὕρισκω.

Φεύγω Σουρόθεν. Με πιάνει βροχή στο δρόμο. Αυτό δέυτερον λάβω βάπτισμα, ἴσχι πλέον λάκκου τσουκνιθρῶν, ἀλλὰ σωστοῦ σκοτωμοῦ.

Καὶ ἐδῶ δολοφονία ἐκ τοῦ Σουρή· διότι αὐτὸς μοῦχασε τὴν ὀμπρέλα 'στὸ Βῶλο, χωρὶς νὰ σπαρταρήσῃ ἡ καρδιά του νὰ μ' ἀποζημιώσῃ. Εἶχε μόνον τὴν ἀναίδειαν νὰ μοῦ φορτώσῃ ἀντὶ τῆς κατακαίνουργίας ὀμπρέλας μου ἓνα παληοκούρελο, πείσας με ὅτι καλὰ καὶ σώνει ἐκείνη ἦτο ἡ ὀμπρέλα μου.

Λασπωμένος μέχρι κορυφῆς φθάνω εἰς τὴν πλατεῖαν Συντάγματος. Ζητῶ ἀμαξάν. Ποῦ; Οὔτε σκιά. Φεύγω. Συναντῶ μίαν παρὰ τὴν Ρωσικὴν ἐκκλησίαν ἐξ Ἀκροπόλεως ἐπιστρέφουσαν.

— Ἀμαξᾶ, μὲ πᾶς;

— Δυὸ ταλλαράκια! ...

— Κακούργε! Καλὰ νὰ σᾶς κάμῃ ὁ ἵπποσιδηρόδρομος.

Ἔβη καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Λυκαβητοῦ νὰ ἴδω ὡς μερμύγκια ἀνερχόμενοι ἵπποσιδηροδρόμους πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ ἀγρίου γένους τῶν ἀμαξήλατῶν. Αὐτὰ ἐννοεῖται, τὰ εἶπα καθ' ἑαυτὸν, καὶ τράβηξα τὸν δρόμον μου.

Ἐκεῖ, παρὰ τὸ θέατρον τοῦ Ἡρώδου ὅτε ἔφθασα, εἶδα τὸν Παρθενῶνα καίόμενον. Κακουργότερε τῶν ἀμαξήλατῶν, Ἀζάπη, σὺ τὸν καίεις.

Ἦνοιξα τὸ στόμα μου καὶ ὡς χάχας χαίνων πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν ἔβαινα μηχανικῶς ὡς αὐτοκίνητον ὄν.

Κακουργώτατε καὶ τοῦ Ἀζάπη, Δήμηρχε, σὺ τὰ κάμεις ὅλα. Θεοσκοτωμένε, μὲ κατασκώτωσης.

Ἐνας ἀνθρωποφάγος λάκκος, — μὰ δὲν ἦτο λάκκος, ἦτο βάρανθρον, — Καϊάδας — συνήντησε τὰ βήματά μου καὶ λέγω ἐγενόμην ἀφανὴς ἐν αὐτῷ. Σκοτώθηκα; Ὁχι. Ἐκυλίσθην ὡς γομαρί ξεκαπούλωτο ἐν μέσῳ ἀκανθῶν καὶ τριβόλων, καὶ τὸ δὴ χεῖριστον τσουκνιθρῶν.

Ἐν τῇ πτώσει μου, ἀνθρωποὶ ἀχρεῖοι τὴν συνειδήσιν περισυλάθησαν περὶ τὰ χεῖλη τοῦ βάρανθρου μου ξεκαρδιζόμενοι στὰ γέλοια. Ἦλθον οἱ φαῦλοι νὰ μὲ κάμουν χάξι, νὰ γουστάρουν μὲ τὸν κατατσουκνισμόν μου.

Θηρίον, Δήμηρχε, ποῦ θὰ μοῦ πᾶς;

Ὡς νὰ εἶχον πάθει τι, ἠγέρθην καὶ πῆρα τὸ φύσημά μου πρὸς τὸν περὶδρομον τῆς Ἀκροπόλεως.

Φθάνω τέλος εἰς τὰ πρόθυρα αὐτῆς. Τὰ τουρκικὰ, ἐννοεῖται, πρόθυρα, — ντάρρ σοκὰκ — ἀτινα ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία διατηρεῖ ὡς κλασσικὰς ἀρχαιοτήτας.

Ἐνας σταυρωτὴς χωροφύλαξ μοῦ φωνάζει:

— Τὸ εἰσιτήριόν σου, κύριε.

— Νὰ το!

— Αἶ καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ δείξης; Ἀποῦ ἔχεις εἰσιτήριον τράβα μέσα. Τί κτήνη, ἐπεπρόσθεσε στραφεῖς πρὸς τὸν συσταυρωτὴν του, νὰ ἔχουν εἰσιτήρια καὶ νὰ κάθονται νὰ σοῦ τὰ δείχνουν Σάματι εἰμῆθα τελωνοφύλακες;

Θυμώνεις ἢ δὲν θυμώνεις; Μοῦ ἤλθε νὰ γυρίσω πίσω, νὰ τσακωθῶ μαζί του, ἀλλὰ ἔκρινα φρονιμώτερον νὰ φύγω.

Πρὸ τῆς κυρίας εἰσόδου ἄλλοι σταυρωτίδες μοῦ ζητοῦν τὸ εἰσιτήριον εὐγενῶς, — δηλὰ δὴ τσακόνοντές με ἀπὸ τὸ πέτο τοῦ φορέματος, ὡς κἀνένα νυκτοκλέπτην. — Αἶ, καλὰ, εἶπον, εἶνε ἀνάγκη νὰ μὲ ξυλώσετε;

— Μωρὲ τὸ εἰσητήριον, εἰ δὲ, τράβα κάμπου, λαθεμπόρια ἐδῶ δὲν ἔχει.

Τὸδωκα, καὶ εἰσῆλθον καταφουρισμένος, διότι ἔβλεπα κατὰ ρουκέτες νὰ ἀνέρχονται καὶ καταπίπτουν, καὶ ὑπέλαβον, ὅτι τὸ πανηγύρι εἶχε τελειώσει.

Ἀνέρχομαι τὰς σκάλας τῶν Προπυλαίων τεῖχο τεῖχο, — μετὰ φόβου θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης — ἵνα μὴ ὅπως τὸ ἄπλεστον ἐκεῖνο φῶς τοῦ σκότους, πατῶν στερεὸν τὸν

δῆλον λάβω βάπτισμα, ἴσχι πλέον λάκκου τσουκνιθρῶν, ἀλλὰ σωστοῦ σκοτωμοῦ.

Ἐφθασα, μὲ κομμένα ἦπατα ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν Προπυλαίων. Θεὲ καὶ Κύριε, τί ἦτο ἐκεῖ; — Βάρδα, ἐφώναζεν ὁ εἰς. — Τόπο, κύριε, ὁ ἄλλος. — Στάσου νὰ περάσουν ἡ γυναῖκες. — Πρόσεχε σὺ κύριε, (τὸ κύριε δὲν ἔλειπε) — Τὸ φόρεμά μου! — Αὐτὸς μὲ πλάκωσε! — Κύριε, νὰ ἦσαι λίγο προσεκτικός! — Τρῶς χαστούκι, ποῦ πάει ἀντάρα! — Δὲς ἐδῶ, τὴ βλέπεις αὐτὴ τὴ γροθιά, σοῦ κατεβαίνει καὶ δὲν ξέρεις ἀπὸ ποῦ σοῦ κατέβη.

Αὐτὰ ἦσαν οἱ ἐκ τοῦ προχείρου διάλογοι. Ἐν τῇ ἀνόδῳ καὶ καθόδῳ ἐκείνη τῶν ἀνθρώπων εὐρέθην καὶ ἐγὼ ἀνερχόμενος, λέγω ἀνερχόμενος, διότι ἀνῆλθον χωρὶς νὰ ἡξεύρω πῶς ἀνῆλθον. Ἡ ἀνθρωποπαλῖροια ἐκείνη μὲ εἶχε πάρει σθάρνα καὶ μὲ ἔφερε πρὸ τῶν Προπυλαίων.

Εἰς τὴν ὑστάτην βαθμίδα, πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ἐξέτεινα πλέον δίκην πτερύγων τὰς χεῖράς μου ὅπως σωθῶ.

Σῶσον Ἀπτερος Νίκη τὸν Ἰακρον ἐμέ.

Καὶ μ' ἔσωσε.

Ἐνας ἀγγελος θηλυκὸς ἀπτέρυξ ἐνέπεσεν ὠθούμενος εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Ὁ σῶζων ἐκυτὸν σωθήτω. Τὴν σφίγγω, μὲ σφίγγει. Εἶνε τοῦτο ὁρμέφυτον. Νὰ σφίγγῃ τὸ θηλυκὸ τὸ ἀρσενικὸ ἐν κινδύνῳ. Καὶ ἐκείνη διέτρεχε τὸν κίνδυνον τῆς Ζωοδοχοσκάλας καὶ ἐγὼ. . . . Ξέρω κ' ἐγὼ; ἀλλὰ καποῖον κίνδυνον θὰ διέτρεχα; — Νὰ μὲ πᾶρῃ κάτω.

Τίποτε ἄλλο δὲν συνέβη, διότι ὁ συνοδεύων αὐτὴν ἤλθε καὶ μᾶς ἐχώρισε, ἀποτεινὼν με ἓνα: — Σᾶς εὐχαρίστω πολὺ, κύριε, μὲ ὑποχρεώσατε.

Λυποῦμαι, ὅτι δὲν γνωρίζω, ἀτυχῶς, τὴν νέαν αὐτὴν νὰ τῆς κάμω τὰς εὐχαριστήσεις μου, καὶ τοὶ δὲν νύχαριστήθην πολὺ ἐκ τοῦ προχείρου ἐναγκαλισματός της, διότι ἂν μὲ κρέμνιζε, ποῖος θὰ μὲ ἀποζημιῶνε; Αἶ;

Ποῖος;

Τέλος ἐσώθην ἐκ τῶν γυναικείων ἐκείνων κατὰ λάθος ἀγκαλῶν καὶ ἀνέπνευσα.

Ἀκούω ἓνα νὰ λέγῃ πρὸς φίλον του:

— Βλέπεις 'κεῖνο 'κεῖ τὸ φανάρι ποῦ εἶνε κοντὰ στὸν ναὸ τῆς Ἀφτερης Νίκης; Ἐκεῖνο 'κεῖ ἀδερφέ σοῦ λέγω, ἐκεῖνο τὸ μεγάλο στυστὸ φανάρι; Στραβωμὸς ντέ! Λοιπὸν αὐτὸ εἶνε τὸ φῶς τοῦ Ἀζάπη, ποῦ 'μειάζει σὰν ἡλεκτρισμός.

— Τί μοῦ λές; ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος; αὐτὸ δὲν φέγγει.

— Φέγγει, ἀλλὰ δὲν φέγγει τώρα. Ἐέρεις τί θὰ 'πῇ ἡλεκτρικὸν φῶς; Εἶνε ἓνα φοβερὸ πρᾶγμα, σοῦ θαμπώνει τὰ 'μμάτια μὴ βλέπης ποῦ δὲν βλέπεις τίποτε τώρα, γιὰτὶ ἀργεῖ.

— Μεγάλον μυαλὸ θὰ ἔχῃ αὐτὸς ὁ Ἀζάπης.

— Τί θὰ 'πῇ; Εἶνε σὰν Ἐδδιψῶνος. Καὶ τί ἦταν νομίζεις αὐτὸς ὁ Ἐδδιψῶνος; Νὰ ἔτσι ἓνας Ἀζάπης. Τί Ἐδδιψῶνος, τί Ἀζάπης;

— Μὰ τὸν ῥωλογᾷ μοῦ λές; Βρὲ τὸν μπαγαπόντη, τοῦδωκα μιὰ φορὰ νὰ μοῦ φτειάξῃ τὸ ῥωλόγι καὶ μοῦ τὸφτεῖαζε ὥστε νὰ μὴ κουνιέται πλιό!

— Γιὰ σίγουρα.

Ἀνῆλθον. Κόσμος, κόσμος, μὰ ποῦ ἦτο ἐκεῖνος ὁ κόσμος, ποῦ βρεθῆκαν ἐκείναις αἱ γυναῖκες. Ταῖς ἀθεόφοβας νὰ μὴ φοβηθοῦν οὔτε τὴν βροχή;

Βῆμα πρὸς βῆμα καὶ μετὰ προσοχῆς προχωρῶν πρὸς τὸφτεῖαζε ὥστε νὰ μὴ κουνιέται πλιό!

— Γιὰ σίγουρα.

Ἀνῆλθον. Κόσμος, κόσμος, μὰ ποῦ ἦτο ἐκεῖνος ὁ κόσμος, ποῦ βρεθῆκαν ἐκείναις αἱ γυναῖκες. Ταῖς ἀθεόφοβας νὰ μὴ φοβηθοῦν οὔτε τὴν βροχή;

Βῆμα πρὸς βῆμα καὶ μετὰ προσοχῆς προχωρῶν πρὸς τὸφτεῖαζε ὥστε νὰ μὴ κουνιέται πλιό!

— Γιὰ σίγουρα.

πόδα ἐπὶ τῶν λελαξευμένων βράχων, ἐφ' ὧν ὁ Περικλῆς καὶ τόσοι ἄλλοι προπάτορές μας ἐπάτησαν, εἰς τὸ πεῖσμα τοῦ Φαλμεράγερ, ἔφθασα πρὸ τοῦ Ἑρεχθεῖου, παρ' ὃ ἐπαιάνιζεν ἡ τοῦ πυροβολικοῦ μουσική.

Ἀφήσετέ με νὰ κλαύσω ὀλίγον, ἀφήσετέ με, γιατί με παρακπῆρεν ὁ οἶστρος ὁ ἀρχαιολογικός.

Προπόλαια, σεῖς εἴσθε, σεῖς εἴσθε τὰ Προπόλαια ἐκεῖνα δι' ἃ ἔφαγε τόσα τάλαντα ὁ καλπουζάνος Περικλῆς;

Ἀπτερος νίκη, ποῦ εἶσαι καὶ δὲν φαίνεσαι, ἀφοῦ οἱ Ἀθηναῖοι σὲ εἶχον ἀλυσσοδεμένην γιὰ νὰ μὴ τοὺς φύγῃς; Ἀχ! Νίκη, Νίκη, ἐμένα μόνον δὲν νικάς.

Εἰγὼ σὲ νικῶ. Καὶ ἐπειδὴ εἶσαι γυναῖκα, νενίκηκά σε, Νίκη, καὶ εἶσαι νικημένη.

Καὶ σὺ, καὶ τοῦ Ἑρεχθεῖος με τὸν ἄσβεστόν σου λύχον ἀπὸ ποῦ τὸ ἔπενες τὸ λάδι; Ἀπὸ τοῦ Κούζη ἢ τοῦ Παναγιωταρχῆ; Διότι, ἐγὼ, Ἑρεχθεῦ, πουθενὰ δὲν βρήκα καλὸ λάδι γιὰ τὸ καντίλι μου καὶ πιάνομαι μετὰ τὴν γυναῖκά μου κάθε μέρα.

Ἑρεχθεῦ, ἐπειδὴ ὁ ἄσβεστός σου λύχνος ἐσβέσθη, καὶ φωτίζεσαι ἀπόψε με ρετσίνας, θὰ πάρω κ' ἐγὼ ρετσίνα νὰ βάλω γιὰ καντίλι στὸ εἰκονοστάσιόν μου, ὅσῳ μάλλον μετὰ τὸ σῶμα τῶν πυροσβεστῶν δὲν φοβοῦμαι τώρα ἀπὸ πυρκαϊά.

Πινακοθήκη, ποῦ οἱ πίνακές σου; Λίθων εἶσαι πεπληρωμένη καὶ κεφαλῶν. Μοῦ φαίνεσαι ὅτι κοσμεῖσαι μετὰ κεφάλια τῶν Ἀρβανιταίων. Πινακοθήκη εἶσαι σὺ, ἢ μπόγια ἀνάκτορον; Μουσεῖον καρμανιολισμένων;

Ἀρμόδιε καὶ Ἀριστογείτωρ ποῦ τὰ βάρθα σας;

— Ὁ βασιλεὺς ἦλθε!... Ἡ μουσικὴ παιανίζει τὸ ἐμβατήριον. Λάθος. Ἦτο ὁ Δήμαρχος. Τί ζητεῖ ὁ Βασιλεὺς μετὰξὺ Ἀρμοδίων Ἀριστογειτόνων.

Σώκρατες, λιθοξόε, — μαρμαρᾶ — ποῦ τὰ ἀγάλματά σου; Σήμερον ἂν ἔξῃς θὰ ἔπενες ἕνα εἰκοσιοτάριον ἀπὸ τὸν Δρόση, ἀντὶ τῶν μαλτεζίων λιθοξόνων του, καὶ θὰ ἦσουν σὺ καλλίτερος ἀπὸ κείνους, ἔστω καὶ ἀρχάριος.

Λέαινα, χωρὶς γλῶσσα, ποῦ εἶσαι νὰ ἴδῃς πόσαι γλῶσσαι γυναικείαις ἀπόψε μολύνουν τὸν τόπον σου; Λέαινα, εἴθε ὅλων τῶν γυναικῶν αἱ γλῶσσαι νὰ ἐκόπτοντο, ὡς ἐκοψες μόνη σου καὶ τὴν ἴδική σου.

Ὡ Παρθενῶν, ἀγλάισμα ἀγλαϊσμάτων, ἀριστούργημα τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοίας, ὡς εἶνε ἀριστούργημα τῆς θείας ὁ κόσμος, ὁ Θεὸς ἔφτιαξε τὸν κόσμον καὶ ὁ ἄνθρωπος τὸν Παρθενῶνα· ἀριστούργημα τοῦ θεοῦ εἶνε ὁ κόσμος καὶ ὁ Παρθενῶν τοῦ ἀνθρώπου. (Αὐτὸ εἶνε κλειμμένη ἰδέα).

Παρθενῶν, εἴθε ὅλοι αἱ παρθένοι νὰ ἦσαν συνηγμένα μέσα σου, καὶ ἐγὼ ἱεροφάντης αὐτῶν.

Καὶ εἰς τοιαύτην κατάστασιν σὲ ἤθελα Παρθενῶν, νὰ ἦσο χαρέμι μου.

Ποῦ ἡ Ἀθηνά σου, Παρθενῶν; Σοῦ τὴν πῆρε ὁ Δήμαρχος καὶ δι' αὐτὸ σὲ φωταφίζει ἀπόψε; Ὁχι. Σὲ βλέπω, Ἀθηνά μου, στηλωμένη ἐπὶ τῆς κολώνας τῆς Ἀκαδημίας μας βρακχάδενα καὶ φουσταναλλάδενα. Φουκαρδιασμένη, Ἀθηνά, τί τραβᾷς στὰ 1882 ἀπὸ τὸν Δρόση μας;

Σὲ θαυμάζω, Παρθενῶν, γιὰ τῆς μεγάλαις πέτρες σου, τῆς κολώναις σου, καὶ πῶς ἐκεῖνο τὸ τέρας, ὁ Ἰκτίνος, πσοῦτσης, κατῶρθωσε νὰ σὲ οἰκοδομήσῃ.

Σὲ θαυμάζω, διότι δὲν εἰξεύρω, ὡς ὅλοι οἱ θαυμάζοντές σε, διατὶ σὲ θαυμάζω. Σὲ θαυμάζω, διότι εἶσαι ἄξιος θαυμασμοῦ, ὡς λέγει ὁ κόσμος. Σὲ θαυμάζω, διότι

εἶσαι ἐν ἐκ τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου. Ὡ θαῦμα θαυμάτων, θαυμάζω τὰ ὠραῖα μάρμαρά σου καὶ οἰκτεῖράν ἐμαυτὸν, διότι δὲν μπορῶ νὰ τὰ κάμω ἄσβέστη.

Ἦτο λαμπρὸν τὸ θέαμα τῆς φλεγόμενης Ἀκροπόλεως. Τὰ πολυχρώματα βεγγαλικά φῶτα ἐδίδον εἰς τὰ ἀρχαῖα ἐρείπια ζῶν πολυχρώματων. Δὲν ἦσαν λίθοι πλέον, ἦσαν μάρμαρα, ὄχι μάρμαρα, ἀλλὰ σταλακτίταις, διαφραεῖς ὕελοι, πέτρες.

Ἡ ὁσμὴ τῆς καιομένης ρετσίνας με κατενθουσίασε, με μέθυσε! Τὰ ἀποβράσματα τῆς ρετσίνας ἐμύριζον ρετινάτο. Ὡ Παρθενῶν, εἴθε νὰ ἦσο βαρελοθήκη καὶ ἐκάστη στήλη σου κρασοβάρελο.

Οἱ μουσικοὶ παιανίζουν τὸ οὔλιμο, τὸ φινάλιο, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπέρχεται, ἀτόρροια δὲ τῆς ὑστάτης ἀγανακτικῆς σεῶς τῶν ἦσαν καὶ τὰ δε τὰ ἐπη:

— Μᾶς ξεθέωσαν. Νὰ πάψωμε.

— Θαρρῶ πῶς τὸ Συνέδριον τῶν ἱατρῶν ἔγινε γιὰ νὰ πλευριτώσωμεν ὅλοι.

— Καὶ μπορεῖς νὰ παίξῃς ὕστερα ἀπὸ τόσο καπνὸ; Πρέπει νὰ πᾶμε, νὰ σθύσωμε ὅλαις ἐκείνες τῆς ρετσίνας καὶ βεγγαλικά.

Ἐνόμισα, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐλέγοντο δι' ἐμὲ, ὅστις μεταξὺ τῶν ἄλλων ἱστάμην ν' ἀκούσω τὴν μουσικὴν τῶν καὶ μετ' αὐτῆς ἤκουα ἄλλην μουσικὴν φωνητικὴν.

Ἀπῆλθον, κατερχόμενος δὲ ἡτύχησα νὰ ἴδω τὸ Ἀζάπιον ἡλεκτρικὸν φῶς, ὅπερ ἐσπινθήριζε παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀπτέρου Νίκης.

Αἱ ἀκτίνες αὐτοῦ ἐθάμβουν τόσον τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅσον καὶ αἱ ἀκτίνες ἐνὸς ἀστέρος. Ἦκουσα φύλλακα τῆς Ἀκροπόλεως δίδοντα πληροφορίας πρὸς ἐπισκέπτην τινα.

— Δὲν φέγγει, εἶπε, διότι ἐπῆγαν καὶ τοῦ χάλασαν τοῦ ἀνθρώπου τὰ σύρματα, ἔπειτα τὸ μούσκεψε καὶ ἡ βροχὴ κ' ἔτσι τὴν ἔπαθε.

Κατῆλθον καὶ διελθὼν διὰ σειρᾶς ἀμαζῶν ἔλαβον τὴν πρὸς τὸν Μπερνιουδάκην ἀγουσάν, ὅπου ἐξημερόθην μετὰ τὴν ἀπόφασιν ποτὲ πλέον καὶ καιομένην ἂν ἴδω τὴν Ἀκρόπολιν νὰ μὴ πύχω.

Παλιάνθρωπος.

Πρώτην φορὰν ἴσως διακόσιοι ἄγνοοι ἐκλογεῖς, ἀντιπροσωπεύοντες ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν χωρία τῆς ἐπαρχίας τῶν, συντάττουν πρόγραμμα ἐκλογικὸν πρὸς τοὺς συνεπαρχιώτας, δι' οὗ προτείνουν ὑποψήφιον βουλευτὴν τῆς ἐπαρχίας. Καὶ ὁ νεωτερισμὸς οὗτος γίνεται διὰ τὸν κ. Ἀρστέιδην Οἰκονόμου, τὸν ὁποῖον τὰ Καλάβρυτα πρῶτα ἀνήγαγον μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς καὶ πρόκειται καὶ πάλιν μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ νὰ ἐπαναφέρωσιν.

Αἱ ἐπανειλημμένοι αὗται πρωτοτυπίαί τῶν Καλαβρυτινῶν—μὴ λησμονήσετε τὴν πρὸς τὸν Ζαῖμην δῆλωσην ἐκ τοῦ Αἰγίου—εἶνε ἐνθαῤῥυντικώταται διὰ πάντα θέλοντα νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς τέως ἐν χρήσει πεπαλαιωμένης τακτικῆς τοῦ συνδυασμοῦ τῶν συμφερόντων.

Ἐν Καλαβρύτοις τῶρα συνδυάζονται ψυχαί, συνεν-